

Bengt Andersson trivs fint i sitt hus, gamla skolan i Gullboviken i södra Bodsjöbygden. Foto: Ingvar Ericsson

Ingvar Ericsson

Bengt, tapprast i Gullboviken

GULLBOVIKEN LT Bengt Andersson, 53, Gullboviken, söder om Hunge i Bodsjö, tillhör kategorin tappra glesbygdskämpar som älskar sin hembygd.

I början av 60-talet, när invandrade finska skogsarbetare utgjorde ett stort inslag i bygden, innehöll den bland annat affärsförsedda byn Gullboviken runt 150 fasta innevånare.

I dag återstår en: Bengt!

Hans far, förre åkaren Elis Andersson, 88, är visserligen född, uppvuxen och kyrkskriven i byn, men gynnar Amor pendlande till annan ort och är således inte lika mycket Gullboviksbo som sin son.

Bengt Andersson bebor den byggnad som fram till början av 50-talet var Gullbovikens skola och som byggdes 1924.

I skolans klädkorridor har han inrett sitt fina kök, stora lärosalen är numera avgränsad till vardags- och sovrum, och lärarbostaden på övervåningen, där sista lärarinnan hette Gunhild Hansson, är utrymmen till förfogande.

Allt fräscht och fint.

Bengt lever singel med fin utsikt över den vackra byn som skrämmande raskt blivit en fritidshusby och som speglar sig i den fiskrika Gullbovikssjön med dess berömda badplaya.

Tyvärr bjuder det svenska samhällssystemet inga glesbygdstapperhetsmedaljer.

Om så hade varit fallet torde Bengt ha varit en presumtiv mottagare.

Han är till sedan 1975 – just nu ekonomikrispermitterad – montör på Hara Cabin i Östersund dit han således dagpendlat 16 mil på tidvis tämligen ondulerat och verkstadsbefrämjande vägunderlag.

– Fast jag har egentligen blivit ganska bra på att själv skruva med bilar under åren som gått, säger Bengt.

Den härdade Bengt lovsjunger dagligvaruaffären i Sidsjö med dess tillhörande bensinmack:

– Utan den butiken skulle det här bara inte gå.

Till saken hör att grannbyn i söder, Strångsund, under en tid hade flera innevånare än Gullboviken.

I dag är Strångsund en ren fritidshusby.